

De draagstoel verdween in den afgrond (Blz. 171)

Het was niet de zoo zeer gewenschte geliefde zijns harten die haar droeg.

Hij zag het aanstonds aan den vorm van het lichaam dat noch de slankheid noch de zwierigheid had dergene wier beeltenis hij in zijn hart droeg.

Teleurgesteld wendde hij den blik van haar af maar moest toch nog eenmaal omzien.

Deed zij hem geen teeken?

Drong zij niet dichter tot hem door?

Zij hield de oogen onbeweeglijk, ja, welsprekend op hem gevestigd.

Zij droeg nog eene tweede roode roos in hare hand en in die hand zag Alcantara ook iets wit.

Was het geen papier?

Als een bliksemstraal vloog de gedachte hem door het hoofd dat het een minnebrief was die zij hem wilde overhandigen.

Thans gaf het meisje hem met blikken te verstaan dat die brief voor hem bestemd was.

De opmerkzaamheid der menigte was op Zijne Majesteit den Keizer gevestigd die op dit oogenblik zijn troon verliet, welke in het koor was opgericht, en aanstalte maakte om te vertrekken.

Hernando gaf aan de vrouw een teeken dat zij hem nog meer moest naderen.

Hij trad ongemerkt op haar toe...

Zij stopte hem den brief heimelijk in de

hand en zonder dat iemand het bemerkte nam hij dien aan en verborg hem snel in zijn handschoen.

De overbrengster van den brief wierp Alcantara nog een blik toe en verdween ijlings tusschen de menigte.

De officier der uhlanen stond op heete kolen...

De brief brandde hem in de hand... hij moest dien lezen!

Hij zou hem lezen al hadde hij daarvoor terstond zijn degen moeten afgeven.

Hij haalde hem uit zijn handschoen, brak hem omzichtig in stilte open en terwijl hij zich dicht achter een zijner kameraden plaatste las hij met een gretigen blik:

— « Het is mij niet mogelijk langer te zwij-
» gen; mijn hart heeft gezegevierd. Ik moet u
» zien, ik moet u spreken. Ik moet u een laatst
» vaarwel toeroepen, een laatsten afscheids-
» groet van u ontvangen. Als de zon onderge-
» gaan is moet gij mij opwachten aan den
» noordelijken hoek van het park, dat het kas-
» teel *Paraiso*, op den boord van het Chalco-
» meer, omringd. Ik laat den brief in uw eige-
» ne handen komen. Heden zal het bevel van
» Bazaine u niet van mij afhouden daar hij,
» naar men mij heeft gezegd, tegen Porfeirio
» Diaz is opgetrokken om de stad Oajaca te
» belegeren.

» Uwe Inez ».

Met een bevende hand verborg Alcantara den brief die zulke gelukkige tijding behelsde weder in zijn handschoen.

Zijn hart klopte snel en hoorbaar!

Het verlangen naar het voorwerp zijner droomen, naar de hoogvereerde bekoorlijke onbekende, doorstroomde hem met een koortsachtigen gloed.

Hij vergat zijne omgeving, zag zich in gedachten reeds aan den oever van het meer, droomde zich aan de zijde van het beminnelijke meisje en drukte den brief in zijne hand.

Een kommando weerklonk!

Het bevel tot het verlaten der kerk werd gegeven. Zijn kolonel was in gesprek met generaal Marquez en beiden keken herhaalde malen naar Alcantara. Deze ontweek hun blik en wilde den veldheer juist voorbijgaan...

— Alcantara! riep eene stem.

Het was die van generaal Marquez.

Hij sloeg aan.

— Wacht mij aan de deur van den dom op, graaf, ik wensch u te spreken.

Alcantara groette op militaire wijze, doch de vertrouwelijke, vriendelijke blik van zijn kolonel ging hem ijskoud door de ziel, want hij begreep dat op hem de keus gevallen was om een gewichtige zending te volvoeren.

Indien het maar voor denzelfden avond niet was!

Wat er ooit van komen mocht de officier had bepaald besloten zich dien avond door geene machten ter wereld van zijn geluk te laten afhouden.

Het onweder was voorbij gedreven.

De regen hield op en de troepen begaven zich onder begeleiding der muziek naar hun kwartieren terug.

De menigte die de plechtigheid in den dom bijgewoond had stroomde naar buiten.

De senoras stegen weder in de rijtuigen die voor de deur reden en allen haastten zich naar huis terug te keeren.

Hernando die nog altijd op generaal Marquez stond te wachten had zich de gelegenheid ten nutte gemaakt om de vrouwen die de kerk verlieten gade te slaan.

Maar noch de overbrengster van den brief noch dezes meesteres, de Roode Roos, liet zich zien.

Eindelijk kwam Marquez, door officieren omringd, uit de hoofdkerk en trad op Alcantara toe.

De veldheer verzocht hem plaats in zijn rijtuig te nemen.

— Ik zal de stad eerst tegen den avond verlaten en wensch een schwadron uhlanen en een schwadron groen huzaren bij mij te houden. Mag ik op uwe toestemming rekenen als ik van de eerstgenoemde uw schwadron uitkies? vroeg Marquez aan Hernando, nadat zij beiden in het rijtuig hadden plaats genomen dat nu in volle vaart wegreed.

Alcantara haalde ruimer adem, betuigde zijne dankbaarheid en voegde er nog bij:

— Geheel afgezien van die eer, generaal, komt het mij ook nog zeer gewenscht voor nog eenige uren in de stad te vertoeven. Daar het mij bijna niet mogelijk zijn zal al mijne aangelegenheden hier nog heden in orde te brengen, al heb ik ook mijne huiselijke belangen geregeld.

Er zijn bij het aanvaarden van zulk een tocht nog zoovele kleinigheden te doen.

— Het doet mij leed dat mijne schikkingen met uwe wenschen in strijd zijn, want ik heb u uitgekozen om heden nog naar Quaretaro vooruit te rijden, ten einde daar een gewichtigen last voor mij te volvoeren. Er is mij zeer

veel aangelegen dat de boodschap nauwkeurig ten uitvoer worde gebracht, antwoordde Marquez half in gedachten verzonken.

Alcantara was diep getroffen.

Hij verschrikte blijkbaar en staarde den generaal met zulk een wanhopigen blik aan dat deze verwonderd zeide:

— Zijn die kleinigheden dan van zooveel gewicht?

Deze vraag kwam Hernando ter hulp en gaf hem zijne tegenwoordigheid van geest terug.

— Als ik de stad heden avond verliet, generaal sprak hij op eenen smeekenden maar toch vastberaden toon, zou ik mij van een groot geluk, ja, misschien van het geluk van mijn geheel leven versteken. Ik beroep mij op uwe vriendschap en genade en bid u dat gij mij eerst morgen late vertrekken, dan zal ik den verzuimden tijd weder trachten in te halen.

De generaal keek hem een oogenblik met nog meer verwondering aan.

Doch toen kwam er een vriendelijk lachje op zijn barsch gelaat en op geruststellenden toon zei hij:

— Welnu, dan zou het eene misdaad zijn, u gewelddadig aan uw geluk te onttrekken. Ik mag en kan deze zending aan niemand anders toevertrouwen. Het zijn berichten aan een onzer verkleefde aanhangers. De papieren mogen uit uwe **hand in geene andere dan** in de zijne overgaan.

— Gij moogt op mij betrouwen, generaal.

— Ik zal ze u aanstonds in mijn paleis ter hand stellen dan hebt ge den dag nog voor de regeling uwer vele kleine bezigheden en den avond voor uw geluk.

— Ik dank u, generaal.

— Mijne beste wenschen vergezellen u en ik hoop dat bij onze terugkomst van den veldtocht voor u behalve den lauwer ook nog de myrthe zal bloeien.

Alcantara vergezelde den veldheer naar diens woning, ontving daar de papieren, bedankte nogmaals voor de bereidwilligheid waarmede hij aan zijn verzoek voldaan had en snelde daarop naar zijne woning om zich ongestoord met zijn geluk, met zijne verwachtingen bezig te houden tot zijn vriend Francisco Evraert zou komen, want hij had hem tot afscheid bij zich aan tafel genoodigd.

Terwijl ieder ander geluk door herhaald uitstel, door dikwijls teleurgestelde verwachtingen aan bekoorlijkheid verliest, ja, vaak afkeer en tegenstand teweegbrengt, neemt het geluk der liefde en de bekoorlijkheid daarvan, alsmede het verlangen daarnaar, door zulk een uitstel gedurig toe, eene overigens vluchtende neiging groeit tot een vurigen hartstocht aan, wanneer zich hinderpalen daaraan in den weg stellen.

Zoo ging het ook met Alcantara.

Zijne verbeelding had het geluk, hetwelk hem bij de kennismaking met de geheimzinnige schoone wachtte, nog geprikkeld en in schitterende kleuren voor zijn geest getooverd.

Hij had zijn schitterend uniform uitgetrokken en zich in een luchtig gewaad gekleed.

Peinzend liep hij het koele vertrek op en neer.

Rust kon hij geen oogenblik meer genieten. Hij wou naar de plaats toe waar hij zijne geliefde des avonds moest ontmoeten!

Dit zou ten minste een voedsel zijn voor zijne hunkerende ziel.

Er zou nog meer dan een uur verloopen eer zijn vriend kwam en de blauwe hemel keek weder vriendelijk tusschen de wolken door.

Terstond liet Alcantara een paard zadelen, kleedde zich ijlings aan en tien minuten later was hij reeds in galop op den weg naar het meer.

De vlugge hengst van den officier der ulhanen bracht hem spoedig naar het ijzeren rasterwerk dat de heerlijkheid *Paraiso* omgaf.

Daar het hek openstond reed Alcantara de laan van palmboomen op die naar het kasteel voerde dat ginds in vorstelijke pracht prijkte.

Hij stuurde zijn paard naar den noordelijken kant om de plaats waar te nemen op dewelke hij de schoone onbekende zou ontmoeten bij zonsondergang.

Die noordelijke hoek zag er verwilderd maar weelderig uit. Hij bereikte spoedig een tierig en geurig oranjeboschje, dat zich tot aan het meer uitstrekte en daar zijne koele schaduwen op den helderen, doorschijnenden stroom wierp, die zachtjes tegen den oever aankabbelde.

Het was in dit boschje zoo geheimzinnig donker, zoo rustig en stil als had de liefde zich hier eene wijkplaats gekozen. Hernando betrad het met een voorgevoel van zaligheid. Nu eens staarde hij naar den waterspiegel die in de zonnestralen schitterde, dan weder liet hij de blikken rusten op de donkere schaduwen van het boschje.

Van welken kant zou zijn geliefde op hem toekomen ?

In den geest zag hij haar waar hij zich wendde. De Roode Roos en de groote, verwonderlijk schoone oogen schitterden hem overal tegen.

Hij steeg van zijn paard af en leidde het bij den teugel. Zoo wandelde hij met een verlangend hart naar den groenen oever en hij zou wel aan ieder plekje gevraagd hebben of het nooit door den voet van het aanbeden meisje was aangeraakt geweest.

De tijd liep echter voorbij.

Hij was genodzaakt deze bekoorlijke dreven te verlaten welke nog, naar hij hoopte, dien avond de getuigen zouden zijn van zijn geluk.

Nog eens liet hij den blik over de plaats rondwaren, besteeg toen weder den hengst en snelde naar zijn woning terug.

Spoedig daarop meldde zich Frans Evraert aan.

De stemming van beiden was zeer ernstig.

Zelfs aan tafel terwijl de champagne-wijn schuimde ontbrak het aan den goeden luim en de luchtige scherts die anders onder hen heerschte.

Evraert zag met een kloppend hart zijnen vriend vertrekken daar hij wist dat hij een woedenden, gevaarlijken vijand te gemoet ging.

Het zou tot uiterst bloedige gevechten komen terwijl Hernando niet aan de gevaren dacht.

Maar de scheiding van zijn vriend voor zulk een onbepaalden tijd vervulde hem met sombere gedachten.

Bovendien hield de verwachte samenkomst van dien avond hem zoozeer bezig dat de gesprekken van zijn vriend hem slechts met moeite bij het tegenwoordige konden bepalen. Daar Alcantara altijd de man geweest was die aan hun bijeenkomsten de meeste vroolijkheid bijgezet had zoo hing er heden een droevige wolk over de anders zoo opgeruimde gezellen.

— De donderslag onder het inzegenen der vaandels heeft een ongunstigen indruk op het volk gemaakt en ik vrees dat de troepen daarvan ook niet zullen verschoond blijven, merkte de officier in den loop van het gesprek aan.

— Het was zeker een zonderling toeval, naar ik hoor is de bliksem waarlijk den dom ingeslagen, al heeft hij ook geen brand veroorzaakt, zeide Evraert.

— En toch waarin ligt het zonderlinge daarvan, hernam Hernando. Is het niet even zonderling dat het juist op dezen tijd begon te regenen. Bliksem en donder maakten alleen maar wat meer geraas. De bijgeloovige menschen echter hebben een te ouden stamboom dan dat daartegen iets te doen is. Het is mij om het even of het geonweerd heeft of niet, onze wapenen zullen aan onze vaandels de lauwerkroon geven. Bovendien zullen wij den vijand in getal en ook in zedelijke kracht ver overtreffen, daar wij voor haardsteden en altaren vechten. Morgen rukken wij op. Gedurende onze marsch zullen wij nog aanzienlijke versterkingen verkrijgen en ik verwacht veel van de Belgen, Francisco, want ik heb altijd gehoord dat zij een moedig volk waren.

De schilder was gevleid door die lofuiting ter eere zijner landgenooten.

Maar al lachend sprak hij :

— Vleier !

— Betwist gij dan mijn goed oordeel, Francisco ?

— O ! zeker niet. Ik ook verwacht het beste van mijne vrienden uit België.

— De roekelooze bende der Juaristen bestaat uit manschappen die niet zeer prijzenswaardig kunnen genoemd worden. De overwinning over hen zou ik niet zulk een heldendaad noemen.

— Met hoevele keizerlijke soldaten stelt gij één guerrillero gelijk ? vroeg de schilder. De hemel geve dat uwe verwachtingen vervuld worden ; voor mij is het onweder een hoogst ongunstig voorteeken geweest.

De mededeeling van Hernando dat hij reeds dien zelfden avond op last van generaal Marquez de stad moest verlaten en het hem dus onmogelijk zou zijn den schilder vóór zijn vertrek nog eens te bezoeken droeg er niet toe bij om hen op te vroolijken.

De hoop op een spoedig gelukkig wederzien, die zij bij het klinken der glazen uitspraken, ging met geen scherts, met geen gejuich gepaard.

De zon neigde reeds naar de bergen toen zij eindelijk afscheid van elkander namen.

Evraert beval zijn vriend aan de hoede des hemels aan, drukte hem nogmaals de hand en verliet hem opdat hij ongestoord de laatste toebereidselen tot zijn vertrek zou kunnen maken.

Hernando echter liet dit aan zijn bedienden over.

Hij gaf hem eenige bevelen en berekende

terwijl hij naar de zon en naar zijn uurwerk keek, hoeveel er nog moest verloopen eer het uur aangebroken was, dat hem zijn geliefde in de armen voeren zou.

Nogmaals haalde hij den brief te voorschijn ofschoon hij dien reeds herhaalde malen gelezen had.

Het staren op dit blad papier en op de dierbare letterteekens vervulde zijn hart met vreugde, want zij gaven hem het bewijs van de liefde der bekoorlijke schrijfster.

Wie kon zij zijn ?

Haar voorkomen getuigde van aanzien en beschaving.

Iets hinderde hem nochtans.

Waarom hulde zij zich in een geheimzinnig waas ?

Welke reden bestond er om dien sluier over haar te behouden ?

Hoe kwam het dat zij in hoogere kringen der maatschappij niet bekend was ?

Omtrent al deze vragen hoopte Hernando de Alcantara weldra van haar zelve eenige inlichtingen te verkrijgen.

Telkens weder viel zijn blik op den brief en met opmerkzaamheid beschouwde hij het zegel dat daarop gedrukt was.

Het bestond uit een gekroonde I.

De zon scheen niet vlug genoeg te willen ondergaan.

Het was dien dag zeer warm geweest en van de zware onweersbuien van den morgen was nergens meer een spoor te zien.

Nog was het drukkend en ofschoon de ramen en deuren der kamers van Hernando open stonden had hij het toch ondragelijk warm.

Hij trad naar buiten op een der kleine balkons dat met een ver vooruitspringend zeil overdekt was.

Vandaar kon hij de reusachtige golvingen der bergen tegen den westelijken gezichteinder onderscheiden.

De knecht kwam binnen.

Hij beval den hofmeester te ontbieden en dan een paard te laten zadelen.

Toen de knecht terugkeerde herhaalde hij zijn bevel alles tot zijn vertrek in den nacht in gereedheid te houden.

Hij droeg hem nog verscheidene kleinigheden op, blijkbaar slechts om daarmede den tijd te dooden totdat de zon zou ondergaan.

Hij wendde gedurig zijn blik naar den horizon...

Eindelijk had de zon den rug der bergen bijna bereikt.

Hernando gespte den sabel om, zette zijn muts op, snelde het huis uit en weinige minuten daarna zat hij in den zadel.

Hij reed in galop door de stad en sloeg den weg naar het meer in.

« Als de zon ondergegaan is », luidde het in den brief.

Nog zag Hernando haar tusschen de bergkloven schitteren en bemerkte in de verte reeds het oranjebosch aan den noordelijken kant van het park.

Daar was het einddoel van zijn rit.

Hij drukte de sporen in de zijde van zijn paard.

Het zou immers mogelijk zijn dat de schoone voor den bepaalden tijd gekomen was.

Het verlies van iedere minuut dat hij in haar bijzijn had kunnen doorbrengen zou onherstelbaar zijn.

Voort ging het in vliegende vaart alsof het edele dier den grond niet aanraakte.

Ook was er nog een gloeiend stipje van de zon boven de bergen te zien, toen de ruiter het ijzeren hek doorreed en naar het oranjeboschje toesnelde.

Daar sprong hij van het paard.

Hij leidde het met den teugel en trad onder de boomen voort.

Het licht van den dag zou haast verdwijnen en de schaduwen van den aanbrekenden nacht werden reeds in het boschje zichtbaar.

Hernando keek door de dichte, statige kruinen der boomen door naar het helder, schitterende spiegelvlak van het Chalcomeer.

Geen voorwerp dat zich in het boschje bevond kon hem ontgaan.

Hij was alleen !

Tusschen de gladde stammen der oranje-, citroen- en granaatboomen was op het grasperk geen levend wezen te zien.

Hij zag in alle richtingen om zich heen... trad met een kloppend hart langzaam naar het meer waarvan hij den oever bereikte...

Nergens een spoor van zijn geliefde !

Hij maakte den teugel van zijn paard aan een stevigen tak vast en plaatste zich onder een statigen oranjeboom die zijne lommerrijke takken over een in de rotsen uitgehouwen rustplaats en ver over het water uitbreidde.

Een heilige stilte lag over het land en over het meer verspreid.

Slechts zachtjes suisde de avondwind door het geboomte.

Het was of de nachtelijke fladdering de natuur in een zoeten slaap wou zingen.

In de verte strekte zich de zacht kabbelende watervlakte uit omgeven door de bloeiende tropische gewassen die hun bontkleurige kelken daarheen neigden om uit hare koele uitwasemingen nieuwe levenskracht in te ademen.

Het werd donker.

De schaduwen werden zwarter en het vurige rood van den avondhemel schitterde steeds gloeiender door de openingen in het bladerendak van het oranjeboschje.

Hernando staarde verlangend over den waterspiegel naar den ver afgelegen oever, waartusschen de donkere looverkruinen en de witte steenen van vele lusthoven nog uit de schemering te voorschijn kwamen. Doch niets plaatste zich tusschen hem en het glanzend vlak van het Chalcomeer.

Slechts sneeuwwitte en rozenroode reigers zweefden met luid vleugelgeklep daarover heen en naar de donkere bosschen om daar een rustplaats voor den nacht op te zoeken.

Naar het Zuiden waar het uitgestrekte meer met het azuur des hemels in de avondvermiljoen verdween, verhieven de beide vulkanen zich uit de duisternis, die zich over de aarde verspreidde.

De avondster fonkelde zachtjes...

Het gezang der vogels stierf weg...

Hernando had gedurende eenige minuten peinzend de afspiegeling der vulkanen in het meer aanschouwt wier karmijn gedurig donkerder en gloeiender werd en hij liet zijn blik daarop weder zoekend in het ronde glijden.

Plots zag hij een bootje in de verte...

Het was alsof hij een schok gevoelde.

Zijn hart hield op te kloppen en sloeg dan weder des te sneller.

Een heete koortsvloed stroomde hem door de aderen.

Zij was het!

Hij zag haar komen, de langverwachte! De innig geliefde!

Haar licht luchtig gewaad schitterde als een sneeuwwolk in het midden der duisternis van den aanbrekenden nacht!

O, dat waren minuten van angstige spanning!

Waarom kon hij zijne handen niet naar haar uitstrekken en haar terstond aan zijn onstuimig kloppend hart drukken.

Zij kwam spoedig naderbij...

Reeds drong het plassen der roeiriemen tot de ooren van den officier door.

Was zij het wel?

Soms twijfelde hij... Maar neen, wie zou op dit uur, op die plaats kunnen komen dan zij die met hem afspraak had!

Zijn oog was als 't ware op het bootje gekluisterd waarin de slanke gestalte van een meisje roeide.

Van al wat rond hem gebeurde zag hij noch hoorde hij niets meer.

De ranke boot gleed naar hem toe...

Hij ging haar in de armen sluiten... hij ging haar zeggen hoezeer hij haar lief had, haar spreken van een naderende toekomst...

Want na den oorlog, hoopte hij, zou de echt hen vereenigen!

Terwijl de geluksdroom hem overweldigde en hij geheel bij zich zelven was werd hij plots ruw aangegrepen... Instinktmatig vatte hij naar zijne pistool.. maar het was te laat.

Tien of meer mannen vatten hem bij handen en voeten en maakten hem bij middel van touwen elke beweging onmogelijk.

Wat ging er om?

Hij had juist den tijd te bespeuren dat het negers waren die hem gekneveld hadden; dan werd een blinddoek hem straf voor de oogen gestrikt.

Nu lag hij daar als een mummie...

Hij wou roepen!...

Een prop smoorde den kreet in zijn keel...

Wie was hem overvallen?

Was het een hinderlaag?

Waren het gemeene struikroovers die geen ander doel hadden dan hem uit te schudden?

En zij?

Was zij in de nabijheid? Was het zijn geliefde die hem in de boot naderde?

Ging zij dan ook in de handen dier schurken vallen? Of... maar neen, hij dreef die gedachte ver van zich af!

Zij medeplichtig!

Dit kon niet.

Hij poogde armen en beenen te bewegen, maar onmogelijk. Hij was als in een schroef geprangd.

De blinddoek was zoo dik en met zooveel kracht toe getrokken dat geen glimpje licht er door gleed.

Hernando was moedig. Als officier was hij gewoon zijn leven te wagen maar nu toch voelde hij zijn hart beklemmen...

Hij luisterde...

Het plassen der roeiriemen werd al luider en luider...

Niemand sprak rond hem... niemand had één woord gerept!

— O God, bad hij in zijn binnenste. Wat gaat er gebeuren? Gaat ook het engelachtig wezen dat zich om mijnentwil naar hier begeeft in de macht vallen dier duivels?

Hadde hij maar kunnen roepen en haar verwittigen! ... Zij had gewis nog niets bemerkt van hetgene er was voorgevallen op den oever daar zij in het roeien, den rug gekeerd had naar het oranjeboschje.

Heel dicht weerklonken de roeispanen in het water... De boot schokte tegen den oever..

Met gespannen zenuwen, met overprikkelde aandacht luisterde hij.

Ging het meisje een schreeuw laten?

Niets!

Geen woord werd er gerept... maar hij hoorde het ruischen van een vrouwenkleed... het gleed naast hem...

Eene hand ging tusschen zijn borstrok en greep naar zijne papieren...

De papieren van generaal Marquez! De berichten die in niemands handen mochten vallen!

De officier voelde het angstzweet uitbreken!... In een uiterste poging en krachtinspanning der spieren beproefde hij zijn banden los te rukken...

Vruchteloos!

Hij voelde dat al zijn papieren werden weggenomen.

Wat ging daar het gevolg van wezen? Wat zou zijn generaal zeggen? Zou het hem als geen verraad aangerekend worden?

En welke gevolgen, welke rampen voor het vaderland misschien zouden voortvloeien uit het bekend maken dier geheimen?

Met dieven had hij niet te doen, want noch aan zijn geldbeugel, noch aan zijn horloge werd geraakt. Het was dus door Staatsvijanden, met Juaristische tegenstrevers dat hij aangehouden en geplunderd werd?

Was de Roode Roos medeplichtig?

Neen, dat kon toch immers niet.

Was het briefje wel van haar? Was het geen behendige trek om hem op een eenzame plaats te lokken en hem de papieren te ontnemen?

Maar *eerst* had hij het briefje tot de bijeenkomst ontvangen en *daarna* werd de gewichtige zending door den generaal Marquez hem opgelegd!

Hoe kwam dit overeen?

En nochtans was het duidelijk dat men alleen zijn papieren beoogde, het was bijna of degene die ze nam wist waar ze verborgen waren, met zulke vaste hand werden ze uit zijn zak gehaald!

Was er dan iemand uit de omgeving van generaal Marquez die reeds vroeger wist dat hij, de officier Hernando de Alcantara, met die zending ging gelast zijn? Was er iemand die dit middel had uitgedacht om ze in zijne macht te krijgen?

En wat zou er thans gebeuren?

Niemand, niemand op de wereld wist dat hij zich naar het Calchomeer had begeven! Niemand op de wereld kon verklaren waar hij was en niemand zou dus opzoekingen naar hem kunnen doen!

Nu speet het hem zeer van niets tot zijn vriend Francisco Evraert gezegd te hebben.

Waarom had hij van den Vlaming, die anders met al zijn doen en laten bekend was, ook in dit geval zijn vertrouweling niet gemaakt?

In Mexico kende hij niemand waarop hij berusten mocht. In zijn land is verraad en valschheid bijna een algemeene ondeugd.

Maar op den Vlaming, op den kunstenaar met gouden hart, kon hij staat maken.

Hij had hem van zijn bijeenkomst met de Roode Roos moeten spreken! Hij liet het omdat hij het onkiesch vond zelfs zijn besten vriend, zijn grootsten vertrouweling tusschen hunne liefde te brengen! Frans Evraert van wien hij afscheid genomen had, zou zijn vriend naar het oorlogsveld wanen en misschien nooit meer van hem hooren spreken.

Bij den schilder kon nooit het denkbeeld opkomen van opsporingen te doen want, als hij van den graaf Alcantara niets meer vernam, dan zou hij in den waan verkeeren dat deze op het slagveld gevallen was.

Duizend veronderstellingen vlogen als bliksemschichten door het brein van Hernando.

Alle oogenblikken verwachtte hij den genadeslag...

Mannenhanden tilden hem zachtjes op...

Gingen zij hem in het water werpen?

Hernando dacht dat zijn laatsten stond gekomen was.

Neen, zij legden hem in de boot en weldra vernam hij weder het riemgeklater in het meer.

Waarheen roeiden zij met hem?

— God bescherme mij! zei hij gelaten en moedig.

HOOFDSTUK V

OP HET CHALCOMEER

Het was op denzelfden avond dat de jonge gravin Gabriëlla de Campanos in haar sierlijke lichte gondel over het Chalcomeer heengleed.

Het bootje vaarde slechts langzaam want het werd door hare dienstmaagd Sivene alleen voortgeroeid, terwijl zij zelve, op den arm leunend aan het roer zat en het vaartuig stuurde.

Men kon aan het trage, vaak door lange tusschenpoozen afgebroken plassen der roeiriemen in het water bemerken, dat de schoone eigenares der gondel slechts noode van den stillen kristalhelderen vloed scheidde. Zij liet zich alleen naar het land roeien omdat de schemering zich over het meer verbreidde en den oever in een donker purper hulde.

De gondel dreef als in een vuurzee rond. Diep onder de gondel schenen de vergulde wolken den afscheidskus der zon, die reeds achter de bergen gedaald was te ontvangen.

Gabriëlla lag op haar gemak in de zijden kussens gedoken.

Zij staarde vol bewondering nu eens naar den prachtigen hemel boven zich, dan weder naar de lucht. Zij dacht er over na of de menschelijke kunst zulk heerlijk natuurtafereel zou kunnen wedergeven. Zij dacht nog meer aan een kunstenaar en richtte in de gedachte die vraag tot hem.

Ja, Evraert moest voor haar zulk een avondhemel op het meer schilderen.

Later als zij voor de wereld elkander zouden toebehooren moest hij de gondel met zichzelf en ook met haar op het doek brengen!

Terwijl hij aan de schilderij zou werken, moest hij immers aan haar denken, wat bij anderen arbeid niet altijd mogelijk zou zijn.

Zij gunde aan niemand ter wereld, gelijk overigens alle beminnenden, een enkele gedachte van haar geliefde.

Zij zelf dacht immers ook van 's morgens vroeg wanneer zij de oogen opende tot laat in den nacht, wanneer de slaap hare wimpers sloot, aan hem.

Zelfs wanneer zij haar gebeden ten hemel opzond drong zijne beeltenis zich aan haren geest op.

En waarom zou hij ook voor andere menschen werken?

Bezaten zijne meesterstukken voor haar niet meer waarde dan voor anderen en had zij op het bezit daarvan niet meer aanspraak dan vreemden?

Hij moest geen enkele schets meer in andere handen laten komen want aan haar alleen kwamen al zijne scheppingen toe, evenals hij zelf immers haar eenig eigendom was.

— Laat de gondel nog een weinig drijven, Sivene, zei Gabriëlla tot hare dienstmaagd. Het is hier te schoon dan dat wij ons reeds naar land zouden spoeden. Al omgeeft de duisternis ons ook in de richting die wij moeten nemen kunnen wij ons toch niet vergissen.

Het meisje legde de roeiriemen neder en meesteres en dienstmaagd staarden beiden in de diepte naar de afspiegeling des hemels waarbij de weinige wolkjes zich gedurig vuriger kleurden.

Sivene was aan de gravin reeds als kind tot dienstmaagd gegeven, ofschoon zij slechts weinige jaren meer telde.

Reeds destijds was het in het oog loopend dat er tusschen beiden eene sprekende gelijkenis bestond als men anders slechts bij tweelingen aantreft.

De wereld aanzag haar als twee gezusters.

Zooals zij daar in de avondschemering tegenover de jonge gravin in de gondel zat, kon men bijna geen onderscheid tusschen beiden opmerken. Zij hadden denzelfden vorm van gelaat, dezelfde donkerblauwe oogen, dezelfde weelderige lokken, alleen ontbrak aan Sivene het sneeuwwit der huid, want deze had van hare moeder, die een Indiaansche dienstmaagd was van den overleden graaf en vader van Gabriëlla, eene bruinachtige tint overgeërfd.

Ook de houding der beide meisjes had veel overeenkomst, al werd ook bij de dienstmaagd de bevalligheid en de voornaamheid gemist welke de meesteres in al hare bewegingen ten toon spreidde.

Aan Gabriëlla was het gerucht, als zoude Sivene hare halve zuster wezen, niet onbekend gebleven.

Zij had de sprekende gelijkenis die tusschen haar en hare dienstmaagd bestond ongetwijfeld zelve ook wel opgemerkt.

Misschien was dit de reden waarom zij van haar vele vrouwelijke bedienden juist Sivene met bijzondere vriendelijkheid behandelde en

op haar doen en laten meer acht sloeg dan zij bij de overigen placht te doen.

Sivene was haar echter ook getrouw.

Met haar gansche ziel was zij aan hare jeugdige meesteres verkleefd.

Geen moeite, geen opoffering was haar te groot wanneer de vreugde en het geluk harer meesteres daardoor konden verhoogd worden.

— Sivene!

— Wat verlangt u, freule?

— Gij kunt weder eenige slagen doen met de riemen zoodat wij niet geheel stil liggen.

En na eene poos hernam Gabriëlla :

— Het wordt reeds tamelijk duister!

Sneller gleed de gondel weder over het meer.

Eensklaps vertoonde zich in de verte een boot, die naar het scheen het vaartuig der gravin voorbij wilde stevenen.

Gabriëlla bemerkte het en terwijl zij haren blik daarop gevestigd hield, zeide zij tot hare dienstmaagd :

— Roei wat harder, Sivene, opdat die boot ons den pas niet afsnijde want het is reeds zeer donker geworden.

Het meisje bewoog de roeiriemen met al hare kracht.

Maar het kwam Gabriëlla thans voor dat ook de boot veel sneller voorwaarts schoot.

Het was of deze nog meer naar den oever toeroeide om de gondel in te halen.

Als een schaduwbeeld dreef de boot op het spiegelvlak van het meer, dat door het avondrood gekleurd werd.

Gabriëlla bemerkte dat een man met krachtige slagen voortroeide.

Zij sprong eenigszins beangstigd van hare bank op en zette zich naast Sivene neder terwijl zij haar de eene roeispaan ontnam met de woorden :

— Nu maar ferm voort, Sivene!

— Ja, senorita, hij nadert snel.

— Wij zullen toch met ons beiden wel harder kunnen roeien dan die man alleen.

Daarbij keek zij gedurig onrustiger naar de boot die thans werkelijk scheen voort te vliegen.

— Mijn hemel! riep zij verschrikt.

— Wat is er, senorita?

— Die man heeft het op ons gemunt!

— Mij dunkt ook, freule.

— Hij houdt nog meer naar het land toe en komt pijlsnel aanvliegen.

— Wat zou hij in zijn schild voeren, senorita?

— Niets goeds misschien, antwoordde Gabriëlla ademloos.

Zij bewoog zoo snel mogelijk de roeiriemen.

Eensklaps, als ware haar in haar angst, een reddende engel verschenen, legde zij haar spaan in de gondel neer, greep Sivene bij de hand en riep op een juichenden toon :

— Houd op! houd op, Sivene!

— Maar hij nadert, senorita.

— Er zit een vriend in die boot!... Hoe dwaas van ons dat wij ons zoo angstig gemaakt hebben.

Dit zeggende snelde zij naar het roer en stuurde het scheepje naar de boot die gedurig nader kwam.

Het was Frans Evraert!

Hij had, na het verlaten van het eetmaal bij zijn vriend Hernando, de noodwendigheid gevoelt zich in het schouwspel van de schoone natuur te gaan verlustigen.

Het was een goede geest die hem dit denkbeeld had ingegeven want al roeiende herkende hij eensklaps zijne hartsgeliefde, zijne madonna.

— Vergeef mij, gravin, mijne stoutmoedigheid dat ik u mijn avondgroet wil opdringen, zeide de Vlaming terwijl hij met zijn boot naast de gondel ging liggen.

Tevens sloeg hij een vragenden blik op de dienstmaagd.

— Neen, neen, beste Francisco! Houd u maar niet in en neem de zaligheid niet weg van het oogenblik dat de hemel ons geschonken heeft.

En de dienstmaagd vriendelijk toelachende voegde zij er bij :

— Sivene mag het wel weten dat gij haar toekomstige heer zijt. Er is geene macht ter wereld die haar dit geheim zou kunnen afpersen. Nietwaar, Sivene, ge zijt mij getrouw en met hart en ziel aan mij verkleefd?

— Wel hoe kunt gij mij dat nog vragen, stamelde het meisje verbaasd en drukte beide handen tegen de borst terwijl haar meesteres haar liefdevol aankeek.

Tegelijkertijd stak zij de hand aan haren geliefde toe die ze verheugd in de zijne nam en er een kus op drukte.

— Kom bij mij, Francisco! O! hoe gelukkig maakt gij mij door deze verrassing.

— Ik ben er des te blijder om, Gabriëlla, omdat ik u dezen morgen in de kerk geen woord heb kunnen toerichten.

— Het is de Madonna, Francisco, die mij het goede denkbeeld gaf een wandeling in gondel op het meer te doen. Kom naast mij zitten, Francisco, Sivene zal ons niet verklappen.

Sivene was niet weinig versteld.

Zij had nooit kunnen gissen dat haar meesteres iemand beminde, zij die altijd zoo wars was van jongelingen. De dienstmaagd keek in stomme verbazing naast het scheepje.

De minnenden hadden elkander zooveel te vragen, te antwoorden en te verzekeren dat zij volstrekt niet bemerkten hoe de nacht zijn sluier rond hen uitbreidde en de starren helder fonkelden.

De minuten snelden hun ongemerkt voorbij en zij zouden zeker nog in lang niet aan scheiden gedacht hebben als Sivene niet herhaalde malen met een der roeiriemen in het water geplast had.

Zij wou aldus hare meesteres herinneren dat het tijd werd om naar huis terug te keeren.

Gabriëlla bemerkte het.

— Ja, ja, Sivene! gij hebt gelijk, sprak ze vriendelijk, het is hoog tijd. Het moet reeds laat wezen en men zal mijne afwezigheid bespeuren.

Dan keerde zij zich tot den kunstenaar :

— Nu moet ik u verlaten, Francisco, doch mijn ziel blijft bij u.

— O, mijne geliefde Gabriëlla, sprak de Vlaming hartstochtelijk, als ik bij u ben dan is het mij alsof ik in het bezit ben van mijn kunstenaars-ideaal. Ver van u is alles mij koud. Uw beeld speelt mij zoodanig voor den geest dat het mij onmogelijk is een ander gelaat op het doek te brengen dan het uwe... Het werken gaat niet zoo snel van de hand als vroeger want dikwijls betrap ik mij zelven met het penseel droomend in de hand... En aan wie ik dan denk, lieve Gabriëlla, dat behoef ik u niet te zeggen.

Die woorden klonken de schoone senorita als muziek in de ooren.

— Ik ook, sprak zij, denk steeds aan u. Ik tel in den slaap de minuten die er nog verloopen moeten eer de morgen daagt en ik u zal wederzien. Sivene zal mij voortaan naar de kerk vergezellen.

Daarop sloeg zij haren arm weder om den hals van Evraert en omhelsde hem teederlijk.

Spoedig nam zij nu een der roeiriemen in handen en met behulp van Sivene dreef zij de gondel vliegend over den waterspiegel, zoodat zij, na verloop van eenige minuten, de boot van haren geliefde niet meer op de donkere watervlakte kon zien.

De duisternis lag verspreid op het meer.

Evraert, wiens kunstenaarsziel zich vermeidde in die avondpracht, gleed zachtjes voort in zijn bootje...

Rondom hem was alles stil...

Plots weerklonk er in de geheimzinnige duisternis een snijdende kreet :

— Hulp! hulp!

Daarna keerde alles weder in de stilte...

De schilder was ontroerd en verbaasd opgerezen...

— Die stem!... murmelde hij... Het was de stem van Hernando!

Hij sloeg de hand op het voorhoofd...

Het was misschien een begoocheling zijner zinnen?... Het kon immers niet.

Met krachtige longen riep hij :

— Hernando!

Die naam galmde over het water en in de verte werd hij door den echo weerkaatst.

Niets antwoordde meer.

Hij luisterde nauwer toe en het scheen hem dat het slaan van roeiriemen in het water heel zwakjes tot hem toekwam.

Maar weldra hoorde hij niets meer.

Was hij het slachtoffer eener zinsbegoocheling?

Toch kon de schilder het zich niet begeven en tot laat in den nacht bleef hij het meer doorkruisen, zonder echter iets te ontdekken.

HOOFDSTUK VI

OP HET KASTEEL

Snel vloog de gondel der beide meisjes over het meer heen en bracht haar aan den oever.

Het vaartuig kwam aan land op een kleinen afstand ter zijde van de breede marmere trap die van het park naar het meer liep.

Eensklaps riep eene stem van den oever haar toe :

— Condeza Gabriëlla! roei hierheen!... Hier is de trap!

Het was haar neef Bernardo die daar reeds

sedert eenigen tijd gestaan en de terugkomst der gondel afgewacht had.

De slechts al te wel bekende stem van haren neef deed Gabriëlla schrikken en de gedachte aan de mogelijkheid, dat deze haar samenkomst met Evraert bespied had, vervulde haar met onrust.

Doch het besluit haar rechten krachtig te doen gelden was even spoedig genomen en op een vriendelijken toon zeide zij terwijl de gondel vóór de trap aan land kwam.

— Gij dacht zeker, Bernardo, dat ik schipbreuk geleden had; maar gij weet immers dat ik op het water voor geen klein geruchtje vervaard ben.

Daarop stapte zij vlug uit de boot, nam de hand die Bernardo haar toestak aan en liet zich door hem de trap opbrengen.

— Als gij geweten hadt, Gabriëlla, welk een lief geschenk ik voor u meegebracht heb, dan zoudt gij mij zeker niet zoolang hebben laten wachten, zeide haar neef.

Hij wandelde met haar naar het kasteel.

— Raad eens wat het is!

— Uwe welwillendheid tot mij is zoo groot dat ik slechts het schoonste kan verwachten en met name iets waaraan ik werkelijk waarde hecht, antwoordde Gabriëlla half verlegen, daar het haar onaangenaam was de oplettendheden van Bernardo te ontvangen.

— Ik weet dat het u genoegen zal geven, daarom noem ik het een fraai geschenk. Zie maar eens hoe het schittert, vervolgde Bernardo en stak haar de gesloten hand toe en opende haar even.

— O wat is dat een prachtige *cucujo!* riep Gabriëlla verheugd uit. Ja, dat is werkelijk fraai!

— Waar hebt ge dien gevangen? vervolgde zij.

— Op den weg van de stad hierheen.

— Is het mogelijk!

— Wat was ik gelukkig toen ik hem zag want ik wist wel dat ik u daarmee plezier zou doen, iets wat gij mij altijd zoo moeilijk ja, bijna onmogelijk maakt en toch is en blijft dit het eenig doel mijns levens, antwoordde Bernardo terwijl hij diep adem haalde en een schroomvalligen blik op Gabriëlla sloeg op welke thans het licht viel dat uit het kasteel stroomde.

— Zie zoo nu zijn wij weer thuis, sprak Gabriëlla de woorden van haren neef ontwijkende, waarop zij zich tot Sivene wendde zeggende :

— Haal het gazen zakje eens even van mijne slaapkamer dan kan ik het diertje er dadelijk in doen.

Deze cucujo's die een verwonderlijk licht van zich geven, behooren tot de lievelingssieraden der Mexicaansche schoonen.

Zij dragen ze in kleine zakjes van zeer fijn doorschijnend gaas en dit zakje wordt aan de knop eener gouden speld gebonden. Als zulk een cucujo over dag op de vochtige aarde van een bloempot neergelegd wordt, kan hij een geruimen tijd in leven blijven.

De diertjes komen slechts zeldzaam voor en worden aan de Indianen die ze vangen en om te verkoopen naar de steden brengen duur betaald.

Toen Gabriëlla de trap die naar het kasteel voerde opklom, ontving haar oom haar met de meeste hartelijkheid onder de verandah, drukte haar een kus op de hand, noemde haar de vreugde zijns levens.

Hij nam de sjaal van haar af, bracht haar achter de zuilen naar eene tafel, waarover een wit laken uitgespreid lag en waarop eene kostbare lamp brandde en trok een leuningstoel naar haar toe.

Bernardo schoof een rood gordijn, dat van de verandah naar beneden hing, achter Gabriëlla.

Dit beschermde haar tegen de koele avondlucht.

De condeza had zich aan de tafel nedergezet waarop de cucujo onder een glas gevangen zat, toen het zakje haar gebracht werd.

Voorzichtig nam zij het diertje van onder het glas weg, stak het behoedzaam in het zakje om het niet zeer te doen, bekeek het van alle kanten, zooals het zich in het doorzichtig witte gaas heen en weer draaide en hechtte het toen vast in de weelderigheid harer lokken.

Als een fonkelende star kwam het daartusschen te voorschijn en verspreidde rondom zich een zacht licht.

— Heerlijk! tooverachtig schoon, lieve beste Gabriëlla! Wie zou u in smaak en bevalligheid evenaren kunnen? Schittert de cucujo niet als het licht van een diadeem in de haarlokken eener hemelsche toovergodin? zei de oude Campanas.

Met eene hoffelijke buiging voegde hij er bij :

— Gij hebt er waarlijk in lang niet zoo frisch, zoo bloeiend en zoo schoon uitgezien als van avond.

— Maar, beste oom, ge vleit mij, sprak Gabriëlla.

— Neen, waarlijk niet, 't is in ernst, engelachtig kind. Uwe wangen gloeien als het morgenrood op de sneeuw der vulkanen.

— Neen, neen, oom, gij bedriegt u werkelijk. 't Is het avondrood dat gij om mijne wangen ziet. De lucht heeft mij gloed gegeven. Maar nu in ernst gesproken, oom, ik heb nooit van mijn leven zulk een verheven verwonderlijk schoon natuurtooneel gezien als zich op dezen avond rondom mij, boven mij en onder mij vertoonde. O! het was boven alle beschrijving prachtig! Geene woorden, geene kleuren zijn bij machte daarvan een denkbeeld te geven!

— Ik ben met dit tafereel bekend, het is mij onvergetelijk. Als bruidegom deed ik eens bij zulk een verlichting met Bernardo's moeder een spelevaart op het meer, viel de graaf zijne nicht in de rede.

— Zou het werkelijk niet mogelijk zijn dit tafereel op het doek weder te geven. Ik zou daarvoor eene groote som gelds over hebben, vervolgde Gabriëlla, op een kalmen toon.

— Wel waarom niet even goed dit als een ander landschap, antwoordde de grijsaard.

— Meent ge dat, oom?

— Zeker, lieve.

— Dan kunt gij mij een groot genoegen doen.

— Ik sta geheel tot uwen dienst.

— Het zou mij uiterst aangenaam wezen indien gij zulk een schilderij aan mijnheer Francisco Evraert wildet bestellen. Als iemand tegen zulke taak opgewassen is dan is hij het zeker, zeide Gabriëlla met gedwongen kalmte terwijl zij haar hart voelde kloppen.

— Onmogelijk, vader! Hoe kunt gij denken dat men iets van dien aard zou kunnen schilderen, viel Bernardo haar terstond in de rede en wierp den grijsaard een verwijtenden blik toe, dien deze aanstonds begreep.

Hij herriep zijne woorden dan ook zeggende :

— Ja, waarlijk ge hebt gelijk, ik geloof bij nader inzien zelf, dat het niet mogelijk zou zijn.

Gabriëlla echter kende de reden waarom het aan beiden onmogelijk voorkwam maar al te goed en bij den wensch dit tafereel, door de hand van haar geliefde geschilderd te bezitten voegde zich het ondraaglijk gevoel der heerschappij die men over haar wilde voeren.

Zij keek beiden vastberaden in de oogen en zeide :

— Het is altijd te beproeven en daar ik toch een schilderij van dezen meester in de kunst wenschte te hebben, zoudt gij, beste oom, mij een grooten dienst bewijzen als gij zulk een schilderij voor mij aan den heer Evraert wildet bestellen en mij op die wijze de moeite te besparen om het zelf te doen.

Deze besliste woorden troffen vader en zoon als een donderslag, daar hun alle toenadering tot dien man gevaarlijk scheen en de geest van zelfstandigheid en onafhankelijkheid, die in de rijke erfgename ontwaakt was, andermaal dreigend te voorschijn kwam.

De grijsaard kuchte even om zijn verlegenheid te verbergen, doch wist zijn verschrikte gelaatstrekken weder spoedig tot zijn gewoon lachje te plooien en zeide :

— Wel zeker, duurbaarste Gabriëlla, waarom zoudt gij uzelven dit genoegen ook niet gunnen! Al gelukt de poging ook niet, dan is daarbij nog niets verloren. Ik zal den schilder morgen zelf een bezoek brengen en hem dit werk opdragen.

— Ik bedank u daarvoor reeds bij voorbaat, beste oom, antwoordde Gabriëlla met hare gewone vriendelijkheid en lieftalligheid en stak den grijsaard de hand toe welke deze aan de lippen bracht met de woorden :

— Het is immers geen bedankje waard, lief kind. Ik acht me reeds genoeg beloond door de vergunning iets voor u te mogen doen wat u genoegen geeft.

Bernardo had gedurende eenige oogenblikken gezwegen, doch hij ontwaakte eensklaps uit zijn ernstige overpeinzingen, wreef zich in de handen en zeide terwijl hij met een vriendelijk lachje naar Gabriëlla keek:

— Wat glinstert die cucujo prachtig! Het is toch een bekoorlijk sieraad op zulk een lief kopje.

Gabriëlla antwoordde hem slechts door een vriendelijken blik en staarde daarop naar den donkeren hemel die zich heden in al zijne pracht vertoonde.

De lucht was met sterren bezaaid en in de verte stonden de twee vulkanen die op donkere robijnen geleken.

Het was een betooverend schoone avond.

Een zacht en verkwikkend windje blies door het park en ruischte in de toppen der prachtige boomen.

De kalmte die over het dal verspreid lag werd slechts van tijd tot tijd door het plassen van roeiriemen in het water verbroken.

Bernardo had zich voor eenige oogenblikken verwijderd. Hij kwam met een klein voettapijt in de hand terug hetwelk hij voor de condeza aan de voeten spreidde.

— Het begint koel te worden, condeza, en de steenen onder uwe lieve voetjes zijn koud, sprak hij op bezorgden toon.

— Och! ik dank u zeer, Bernardo!

— Vindt gij het niet koud, Gabriëlla?

— Integendeel, het is mij te warm.

— Wilt gij dan uw waaier hebben, condeza?

— Ik wil wel, sprak zij.

En tot Sivene :

— Breng mij mijn waaier, Sivene.

Thans traden bedienden met gerechten en verfrisschende dranken uit de gang onder de verandah en zetten deze op de tafel neer.

— Hebt gij geen nadere berichten omtrent Juarez en den oorlog in het Noorden? vroeg Gabriëlla.

— Er was geen later bericht aangekomen dan dat hetwelk gij vandaag in de dagbladen gelezen hebt, condeza, gaf haar neef ten antwoord.

— Als deze roekelooze roovers onzen handel maar niet geheel ten gronde richten, bracht de oude graaf in het midden.

— De hemel zal aan onze wapenen in het Noorden de zegepraal verleenen. Hij heeft ons immers keizer Maximiliaan tot een redder gezonden, viel Gabriëlla hem in de rede. Als de vijand daar ten onder gebracht is dan zal hij het in 't Zuiden niet lang uithouden.

— Oajaca is reeds door Bazaine bezet, sprak Bernardo.

— Ja, voegde de oude graaf er bij, en heden liep het gerucht dat Porfeirio Diaz gedood werd, maar niets is die tijding komen bevestigen.

— Het keizerrijk zal weldra den algemeenen vrede doen heerschen, sprak de Condeza. Er wordt daarenboven veel goeds gezegd van de Belgen die wij gister de stad hebben zien binnentreden. Waarlijk, het zien er flinke en dappere jongens uit.

Dit trof Bernardo.

Sinds hij Evraert op zijn weg ontmoet had kon hij zelfs van dezes landgenooten geen goed hooren zeggen, bijzonder niet door Gabriëlla.

— Het heldenbloed onzer vaderen, zei hij snoevend, vloeit ook nog door onze aderen.

Op dit oogenblik werd het geluid der hoeven van een dravend paard in het park hoorbaar.

— Wie zou nog zoo laat in den avond naar ons toekomen? zei de graaf opstaande.

Bernardo snelde de trap af om den ruiter op te wachten.

Deze kwam in galop aanrijden.

Hij deed zijn paard stilstaan en meldde zich als een koerrier van Monterey.

Hij kwam uit de provincie Nieuw-Leon, waar Juarez toen oorlog voerde.

Het was een klein, ineengedrongen mannetje.

Uit zijn breedgerande sombrero kwamen de gekrulde lange lokken van zijn glanzend zwart haar te voorschijn en golfden langs zijn breede schouders neder.

In zijn donker gebruind gezicht stonden een paar zwarte oogen waarvan het wit verblindend mocht heeten.

Op zijn zwart, zwierig gesneden buis schitterde eene rij ronde zilveren knoopen waarmede ook zijn wijde fluweelen rijbroek bezet was. Uit den gordel dien hij om het middel droeg kwam een met zilver beslagen zwaar mes te voorschijn en aan zijne laarzen kletterden sporen met radertjes die bijna zoo groot als eene hand waren.

— Waarschijnlijk uit onze zilvermijnen van onzen bestuurder Leduc, zegde de graaf, terwijl hij insgelijks de trap afsnelde en er op angstigen toon bijvoegde:

— De hemel beware ons dat er een ongeluk gebeurd zij!

— Ik ben geen geluksbode, anders zou ik wel bij dag gekomen zijn, begon de ruiter. Hier is het bericht. De mijnen zijn door Indianen verwoest. Ze moeten er verschrikkelijk huisgehouden hebben en bovendien breng ik de treurige tijding dat Juarez de Franschen heeft geslagen.

— Bij de heilige maagd! Als aan Bellarosa en hare betrekkingen maar geen leed geschied is! riep Gabriëlla onsteld boven aan de trap en strekte haar beide handen naar haren oom uit.

Deze kwam met den brief in de bevende handen aan.

Zij snelden naar de tafel.

De grijsaard kon den dikken omslag niet spoedig genoeg openkrijgen waarop Bernardo

hem het bericht uit de hand rukte, den omslag openbrak en den brief doorkeek.

— Verschrikkeiljk! verschrikkelijk!.. Honderden menschen vermoord!... Alles verbrand en alle muildieren weggedreven! zei hij, terwijl hij den graaf den brief overhandigde.

— En Leduc? riep Gabriëlla wanhopig.

— Van hem... niets! antwoordde Bernardo.

— Kom boven, riep Gabriëlla den koerrier thans toe.

Zij ging naar de trap.

— Kunt gij ons niets naders omtrent het verschrikkelijk ongeluk in de mijnen zeggen? Weet gij niet hoe het met den bestuurder en met zijne familie afgeloopen is?

— Neen, senorita.

— Hoe weet gij dit alles?

— De tijding van de aangerichte verwoestingen is door middel van gevluchte arbeiders te Monterey toegekomen.

— En dit bericht?

— De alcade gaf mij het bevel een brief alhier heen te brengen.

— Is dit alles?

— Ik heb stevig doorgereden, antwoordde de vreemdeling.

Gabriëlla verborg haar gelaat achter haren zakdoek en zeide snikkend :

— Och! arme Bellarosa! Waar is nu uw geluk? Waar is uwe aardsche zaligheid die ieder woord in uwe brieven ademde?

De graaf en de zoon hadden den brief nogmaals gelezen en stonden daar besluiteloos.

Gabriëlla wischte eensklaps de tranen uit hare oogen en ging spoedig naar hen toe:

— Ge moet nog in dezen nacht vertrekken en naar de mijnen gaan, Bernardo, zeide ze half smeekend, half gebiedend. Het zou wel eens kunnen gebeuren dat uwe tegenwoordigheid daar noodig was en nog grootere ellende kon voorkomen.

— Ik! riep Bernardo.

— Ja.

— Naar de mijnen, condeza?

— Natuurlijk!

— Waar denkt gij aan?

— Is dit zoo onzinnig?

— Hebt gij dan niet gehoord, Gabriëlla, dat de Indianen in den omtrek rondzwerven en alles vermoorden en vernielen wat hun in den weg komt! Wat kan één enkel man daar uitvoeren?

— Dat wel niet, Bernardo, maar een enkel man kan menschen, die zich verstrooid hebben, weder rondom zich verzamelen, hun door zijn moed weder zelfvertrouwen inboezemen en hun troost in hun ongeluk te schenken. Dit vermag een enkel man, don Bernardo, zeide Gabriëlla met vastberadenheid in de stem.

— En wat wordt er van hem, als hij den Indianen op zijn roekeloozen tocht in handen valt? Hij wordt gescalpeerd en mogelijk wel tot een ontbijt benuttigd! sprak de lafaard.

— Dan gaat gij niet, Bernardo?

— Neen, condeza, mijn leven behoort aan u maar niet aan de kannibalen.

— O! hoezeer vloeit het heldenbloed uwer voorvaderen u nog door de aderen, zeide Gabriëlla.

En met verachting wendde zij zich van hem af.

— Ik ontsla u van dezen dienst, gelijk ik u hierbij ook van het bestuur mijner mijnen ontzet.

Daarop wendde zij zich eensklaps tot den koerrier en zeide :

— Rijd terstond naar de stad en begeef u naar den advokaat Don Avalos. Hij woont dicht bij de *Plazza Mayor*. Zeg hem dat de condeza de Campanas hem dringend laat verzoeken terstond hier te komen. Maak haast, verliest geen minuut, ik zal u met goud beloonen.

— Wacht eens even! riepen de graaf en zijn zoon den koerrier achterna.

Bernardo snelde de trap af naar hem toe. Hij hield den koerrier bij den arm tegen terwijl hij de condeza toeriep :

— Ik ga zelf, Gabriëlla, ik ga zelf!... Nog eer dat de dag aanbreekt!

Daarop zond hij den koerrier met zijn paard naar den stal en snelde naar Gabriëlla terug die de oude graaf met de armen omvat hield terwijl hij haar smeekte zich bedaard te houden en de zaak met hem te bespreken.

Schrik en ontzetting hadden zich van de beide mannen meester gemaakt en beiden stamelden thans met kruipende onderdanigheid woorden waarin zij hunne bereidvaardigheid getuigden.

— Ik ben immer bereid mijn leven voor uwe belangen in de waagschaal te stellen, beste Gabriëlla, beoordeel mij niet onrechtvaardig. Ik twijfelde slechts aan de mogelijkheid van een goeden afloop, zeide Bernardo.

Hij verborg de inwendige woede die hem verteerde achter de vriendelijkheid van zijn gelaat.

— Geef mij uwe bevelen en ik breng ze ten uitvoer, al moest ik daarbij ook omkomen.

— Welnu dan, Bernardo, wees eerlijk, wees oprecht. De welvaart van veel honderden ongelukkige menschen die met hun zuren arbeid schatten bij schatten voor mij verworven hebben staat daarbij op het spel, maar ook het leven, het geluk eener familie die mij zeer na aan het harte ligt, hangt van uw verschijnen aldaar, van uw bemoeiïngen af. Ontzie geen moeite, spaar geen geld om de arbeiders, om de familie Leduc ter hulp te komen. Zend mij nauwkeurige berichten omtrent aller lot. Uwe trouwe naaste bloedverwante zal er u met waarachtige zusterlijke liefde levenslang dankbaar voor zijn of de eigenares der mijnen zal van den beheerder daarvan strenge rekenschap vorderen. Bespoedig uw vertrek nu; spaar geen geld om u veiligheid bij uwe onderneming te verschaffen. Huur een geheel gewapende bende, maar volbreng dan ook uwe taak zonder tijd te verliezen.

Gabriëlla sprak deze woorden op een zachten doch beslisten toon.

Bernardo en zijn vader bemerkten wel dat zij haren onverzettelijken wil, haar recht als eigenares der mijnen zou doen gelden en het viel beiden moeilijk hun schrik en hun toorn over deze ontdekking te verbergen.

— Gij zult tevreden over uw Bernardo zijn, Gabriëlla, ik zal u het bewijs geven dat ik alleen gedreven werd door het verlangen uwe wenschen met al mijne krachten te vervullen. Nu zal ik spoedig de weinige toebereidselen tot mijn vertrek maken en dan tot afscheid nog een welwillend woord van uwe engelachtige lippen, nog een vriendelijken blik van uw hemelsche oogen komen halen, zeide Bernardo terwijl hij aan de Condeza de hand toestak en daarna met een onderdanige buiging snelde hij het huis in.

De oude graaf trad naar haar toe, greep hare hand met schijnbare hartelijkheid en zeide :

— Liefste, beste Gabriëlla, waarlijk! waarlijk! Gij doet den armen Bernardo onrecht aan. Zie maar eens! Hij kent geen andere gedachten dan voor u, voor uwe wenschen, voor uw bevelen te leven. O, wees toegevend, wees inschikkelijk voor hem. Hij stelt zich immers in zijne zelfverloochening, in zijn onderdrukten hartstocht voor u in gevaar.

— En toch aarzelde hij aan mijn verzoek te voldoen, omdat zijn leven daardoor in gevaar zou kunnen loopen, antwoordde Gabrëlla op een koelen toon.

— En waarom aarzelt hij zijn leven op het spel te zetten : alleen omdat hij, als hij stierf, van u, van zijn hemel zou moeten scheiden. Is deze vrees niet natuurlijk? Ik bid u, engelachtig kind, wees goed, wees toegevend voor hem. Hij verdient het waarlijk. Hij is zoo gelukkig, zoo grenzeloos zalig als gij u welwillend te zijnen opzichten gedraagt. Ik wil gaan zien of ik hem nog behulpzaam kan zijn opdat hij spoedig kunne vertrekken en ik zal hem uwe wenschen nog eens met den meesten aandrang aan het hart leggen. Tot straks, troost mijns levens!

Dit zeggende drukte de grijsaard nogmaals een kus op de hand zijner nicht en begaf zich daarop ijlings naar de kamer van zijn zoon.

— Nu nog beter, riep hij uit, toen hij voor Bernardo stond en van toorn beefde.

— Wat is er? snauwde de zoon toe.

— Het meisje doet zich thans als de meesteres, als de condeza voor en zal ons spoedig nog slechts genadebrood laten eten.

— Dat is uw werk.

— Mijn werk!

— Gij hebt zoolang den onderdanigen dienaar gespeeld tot het haar eindelijk duidelijk geworden is dat zij werkelijk de meesteres is.

— Zoo! zoo!

— En nu zet zij u den voet op den nek. Wat stond zij daar uitdagend voor ons en hield ons dat schrikbeeld, dien verwenschten Avalos voor oogen. Ik had haar mijn dolk wel door het hart willen boren, zeide Bernardo van woede bevende.

— Lafaard!...

— Wat is er, oude?

— Gij hadt niet eens den moed den dolk tegen de Indianen te trekken. Gij zijt het, alleen gij, die altijd zulke tooneelen te weeg brengt en het meisje tot onafhankelijkheid aandrijft.

— Wat had ik moeten doen?

— Hadt gij u terstond naar haren wensch geschikt dan zou zij nooit bevolen hebben. Hebt gij niet gehoord hoe zij van verantwoordelijkheid sprak? Als gij eens rekenschap omtrent het gebruik, dat er van hare inkomsten gemaakt wordt, mocht vorderen, onder welke uitgaven, zouden wij dan de ontzaglijke sommen rangschikken die gij op de speeltafel gelaten hebt?

Dit zeggende boog de grijsaard zich naar

zijn zoon voorover als wilde hij hem eenige woorden in het oor fluisteren.

Deze echter duwde hem met de hand terug.

Hij antwoordde op een bitsen toon.

— En, oude gek, onder welke rubriek moeten wij dan de sommen rangschikken welke gij zelf aan het spel hebt verloren of in liederlijkheid opgemaakt! Meent gij dat ik niet alles weet?

De graaf deinsde verschrikt terug.

Zijne tong weigerde gedurende eenige oogenblikken zijnen dienst.

Spoedig wist hij zich weder te herstellen en zeide met gedwongene kalmte :

— Zie, Bernardo, daar komen wij nu weer op hetzelfde punt terug waarover wij vroeger reeds zoo dikwijls gesproken hebben. Wij vallen elkander aan en geven aan onze tegenstanders de wapens tegen ons in de hand, in plaats dat wij vereenigd onze wederzijdsche belangen zouden voorstaan.

— Wat wilt ge?

— Laat ons kalm met elkander spreken.

— En dan?

— Overleggen wat ons te doen staat.

— Mij wel.

— Ik ben bang voor dien Avalos. Als Gabriëlla hem al maar niet om raad gevraagd heeft en daarin de grond ligt waarop zij thans voortbouwt.

Bernardo had de armen gekruist.

Hij hield ook de oogen naar den grond geslagen.

Na eene poos zeide hij halfluid als of hij in zich zelven sprak :

— Zich door eene vrouw zóó met de voeten laten treden.

— Wees bedaard, Bernardo. Als wij de handen ineenslaan dan maken wij haar toch onschadelijk voor ons, viel de graaf hem op een geruststellenden toon in de rede en legde hem de hand op den schouder.

— Slechts een middel bestaat er toe? riep don Bernardo eensklaps.

Het verblindende wit zijner oogen en tanden werd geheel zichtbaar.

Krampachtig sloeg hij de hand om het gevest van zijn dolk.

— Welk middel?

— Dit mompelde hij op zijn wapen wijzend.

— En dan... Avalos! antwoordde de grijsaard op een waarschuwenden toon.

— Ook hij draagt geen ijzeren harnas, vervolgde Bernardo op denzelfden dreigenden toon.

— Stil! stil! Bernardo!

— Waarom?

— De muren zouden wel eens ooren kunnen hebben, zeide de graaf vermanend.

Hij sloeg een blik op de deur.

— Laat ons thans overleggen wat er voor het oogenblik te doen is. Gij moet in alle geval naar de mijnen gaan en daar het mogelijke doen om Gabriëlla tevreden te stellen, want, streng genomen, vordert zij niet te veel.

— Neen?

— Vergeet niet welk ontzaglijk inkomen ons ontgaat als het werk in de mijnen geen voortgang heeft. Ga er heen en alles zal zich wel schikken.

— Er blijft niets anders over!

— Gij vertrekt?

— Ja.

— Dat is braaf.

— Ik neem den koerrier mede en geef hem een ander paard. Zijn wij maar eens van hier dan komt zij toch niet te weten waar wij heen gaan, zeide Bernardo.

Hij voegde er toornig bij :

— Het is immers te gek om er van te spreken! Een Caballero in het holle van den nacht den straatweg opjagen!

De beide mannen bleven met elkander beraadslagen en verbonden zich opnieuw om aan de ergename hare toenemende zelfstandigheid weder te ontnemen.

Gabriëlla zat in hare kamer met de tranen in de oogen. Zij bad voor de ongelukkigen in de zilvermijnen. Zij zag in den geest hoe Bellarosa, door wanhoop aangegrepen, zich op haren vermoorden echtgenoot, zich op de lijken harer kinderen wierp en hoe zij naar haar om redding uitzag. Zij zag hoe de weduwen en weezen der arbeiders hulpeloos en zonder brood omdoolden en tevergeefs ondersteuning zochten.

Weder vloeiden hare tranen en steeg haar gebed ten hemel. De morgenschemering brak aan toen verscheidene paarden en lastdieren voor het kasteel gebracht werden.

Bernardo deed aan de condeza het bericht toekomen dat hij tot vertrekken gereed was.

Hij wenschte, zeide hij, haar een laatst vaarwel toe te roepen.

Gabriëlla stond op dit oogenblik met Sivene aan eene tafel en overhandigde haar eenen brief voor Evraert met de woorden :